

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**L'ECONOMIA CATALANA
CAP AL PENYA-SEGAT**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Menorca,
Mallorca,
Madrid

Espadats de marbre

En *els espadats de marbre* és una breu novel·la escrita en forma de faula pel gran narrador alemany Ernst Jünger (1895-1998). Soldat a la primera guerra mundial, on fou ferit set vegades i condecorat amb les màximes distincions, Jünger s'oposà ben aviat a la política de Hitler, tot i que aquest no gosava censurar-lo per la gran popularitat dels seus sensacionals diaris de guerra. *En els espadats de marbre* fou publicat l'any 1939 i constitueix una denúncia de l'ascensió del nazisme: Jünger fa una al·legoria dels mètodes i de la devastació que uns bàrbars importen i imposen a un petit i pacífic país. L'actualitat d'algunes situacions, com quan retrata els nihilistes, així com de moltes de les seves frases ("els nous temps comporten que els ètics sucumbeixin als pràctics") fan del tot recomanable aquest llibre, que avui podem llegir en català gràcies a què Edicions 62 el traduí i l'edità curosament l'any 1989.

HE PENSAT EN AQUEST LLIBRE EN VEURE LA DINÀMICA amb què PSOE i PP estan enverinant els dies previs al referèndum. Les esbrincades dels segons són atïades pels missatges publicitaris dels primers i així, amb el teatre i el soroll generats, es tapen tant les mentides del PP com les retallades del PSOE. I, sobretot, es camufla que tots dos partits comparteixen els aspectes més essencials del nou Estatut.

TAMBÉ HE PENSAT EN JÜNGER EN VEURE COM ALGUNS ciutadans marginals disposen a la premsa de molt més espai i atenció que alguns partits amb representació parlamentària: l'incident de Girona de la setmana passada em fa pensar si no ha estat el mateix Bodelle qui va contractar uns actors amb *look* de maulets que fessin d'agressors, vist el ressò que sobretot a Madrid (però també aquí) ha tingut una empena. Després de les properes eleccions al Parlament, potser la millor manera de calmar la tensió creixent amb què PP i PSOE volen definitivament normalitzar el mapa electoral català (i que anirà *in crescendo*: ha estat poc explotada encara a casa nostra) seria que tots dos partits estats compartissin l'oposició. De fet, ja comparteixen model d'Estat i de finançament autonòmic, definició d'idioma valencià, no transferència dels aeroports a la Generalitat i subordinació de les nostres infraestructures als interessos de Madrid.

ABANS-D'AHIR TAMBÉ VAIG SENTIR VERTIGEN en llegir un breu document de la Junta d'Andalusia publicat fa un mes. Si bé altres autonomies han esperat que acabés l'aprovació de l'Estatut a Madrid per engegar la fotocopiadora, Andalusia ha estat la primera a fixar criteris en una negociació transcendental: ja ha enviat al grup de treball del Consell de Política Fiscal i Financera la seva proposta de reforma de la LOFCA per al proper quinquenni 2007-2011.

ANDALUSIA, LÍDER I PORTAVEU DELS TERRITORIS menys productius i més subvencionats, escombra cap a casa encara més. Per definir les "necessitats de despesa autonòmiques" demana reforçar els criteris que tradicionalment més l'han afavorit, la població i la superfície. La població es pretén primar ara considerant prioritària la població en edat escolar: Andalusia no només és la més poblada sinó que presenta un percentatge de menors de 24 anys encara més gran, juntament amb Extremadura i Castella - la Manxa. I també la Junta vol ara primar les "majors

CARLES DE MIGUEL

"Mentre les agències de viatges parlen de greus pèrdues econòmiques si Iberia ens deixa només els vols de baix cost, Maragall va parlant de tornar a ser candidat"

necessitats de conservació del medi ambient dels territoris més grans". Això és la LOFCA: sota l'aparència de criteris tècnics amb pretensió de necessitat objectiva s'hi segueix disfressant la discrecionalitat més gran (perquè 24 anys i no 23 o 25?). I atès que cada autonomia presentarà els criteris que més l'afavoreixin, el govern central acabarà decidint segons li sembli... i el pressionin.

LA JUNTA TAMBÉ PARLA DEL FONS DE COMPENSACIÓ Interterritorial, fons que segons el nou Estatut s'haurà de restar de la inversió pública estatal total per a assignar la inversió que es farà finalment a Catalunya. En nom de la cohesió territorial, la Junta vol que el fons creixi dels 1.000 milions d'euros actuals fins a

ser "com a mínim semblant a l'esforç de cohesió de la UE": és a dir, a multiplicar-lo per sis. En llegir el document em pregunto: com més gran sigui la victòria del sí (com més carta blanca tingui el PSOE) més ens collaran els seus *barons* territorials amb la revisió dels criteris de la LOFCA? Si algú vol aquest document l'hi enviaré per e-mail.

AQUESTA SETMANA TAMBÉ HE PATIT MAL D'ALÇADA en llegir el professor de l'IESE Pedro Nuño a *La Vanguardia*, que tot parlant d'aeroports ja parla del nostre declivi econòmic enfront de la faraònica T4 de Barajas, que titlla literalment de Marbella 2. També l'he experimentat llegint Antoni Serra Ramoneda a *Món Empresarial*, que conclou que amb nou o vell Estatut la discriminació d'inversions que patim no s'acabarà: "No té solució", diu literalment. I mentre les agències de viatges parlen de greus pèrdues econòmiques si Iberia ens deixa només els vols de baix cost, Maragall va parlant de tornar a ser candidat i president, tot just després d'estimar els qui el van salvar de l'abisme ara fa dos anys i mig.

FINS A QUIN PUNT LA PROPOSTA D'ESTATUT que votem diumenge frena o no el centralisme espanyol, disfressat ara d'autonomisme federalitzant, que empeny lentament però inexorablement l'economia catalana cap al penya-segat de la provincianització? Encara que sigui de marbre, un espadat sempre és un espadat.

Marçal
Sintes

Estada breu però molt agradable a Menorca, terra de mon pare, i converses amb illencs de distintes condicions i ideologies sobre la situació general d'allà. Recalquen els meus interlocutors que Mallorca controla el poder autonòmic i que això posa Menorca en greu desavantatge. D'una banda, el pes demogràfic, polític, econòmic, cultural, etcètera de l'illa gran és molt important. De l'altra, els menorquins s'exclamen que la classe política mallorquina pensa bàsicament en Mallorca, i que relega Menorca en l'ordre de prioritats. Molts es planyen, així mateix, de no disposar d'un partit polític potent, d'àmbit balear, però especialment d'àmbit illenc, que no formi part d'una organització de fora. Troben que potser d'aquesta forma es podria combatre la doble dependència, en el sentit que els menorquins estan a expenses de Madrid però també del que es decideix a Palma. Pel que fa als recursos, les Illes Balears en el seu conjunt pateixen un espectacular déficit fiscal amb l'Estat, com assenyalen tots els experts. Els menorquins estan convençuts que, a sobre, Menorca aporta més recursos a l'administració autonòmica balear dels que rep. Tot i que no coneix estudis específics que demostrin això darrer, diria que és així. A desgrat de les queixes i els recels, els menorquins estan orgullosos, molt orgullosos, de la seva illa. Entre d'altres motius, perquè en el seu preciós litoral no s'hi han fet gaires malvestats urbanístiques. I volen que continuï sent d'aquesta manera. Per això són forces els que desconfien de Jaume Matas i del PP balear: "Els agrada massa el totxo", sentencien amb recel.

m.sintes@hotmail.com